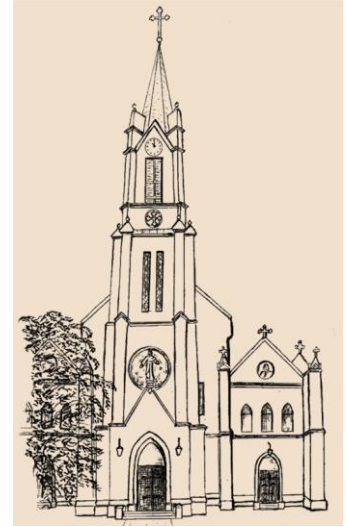

Főplébániai Hírlevél

Az Újpesti Egek Királynéja Főplébánia lapja

2024. december 25-26

KARÁCSONY Jézus születése

Békesség a földön az embernek!

*Vígan zengjete, citerák, Jézus született!
Harsogjatok dob, trombiták, Isten ember lett!*

Azért is, pásztorok, örvendeztetek:

Közöttetek a kis Jézus, dicsekedhettek!

Jézus azért született, hogy elmondja velünk van, szeret és keres minket.

Nem marad távoli és hatalmas, hanem közelivé és alázatossá lesz; Ő, aki leszállt az égből, engedí, hogy egy jászolba fektessék”

Azért jön, hogy megérintse a szívünket, és elmondja, hogy az történelem folyását egyedül megváltoztatni képes erő a szeretet.

Karácsony tényleg a szeretet ünnepe, de Isten szeretetéé. A karácsony valóban az ajándékozásról szól, de nem a mi ajándékainkról, hanem Isten ajándékáról Krisztusban. A karácsonyban hangsúlyozottan jelen van a békesség is, de az, amit Krisztus hozott a Benne hívőknek. „Íme, a szűz méhében fogan és fiút szül, és a nevét Emmánuelnek fogják hívni.” (Mt 1,23) Az Emmánuel szónak nagy üzenete van: az Isten velünk van, akárhol és akárhonnan is vagyunk.

Konfár Gyula 1983-ban festett mozaik képe
templomunk bejáratánál

Az igazi karácsony: tudjuk, hogy velünk az Isten!

*Krisztus Jézus született, örvendezzünk,
Néki örömeinket zengedezzünk!
Dávidnak véreből,
Tiszta Szűz méhéből
Született Krisztus nekünk.*

Karácsony ünnepén talán többet gondolunk arra, hogy életünk folyamán, születésünktől halálunkig állandóan velünk van az Isten, az ő jelenlétében élhetünk, és a földi élet után, ha eljutunk a mennybe, akkor mi leszünk majd övele az örökkévalóságban.

Karácsony ünnepe azt hirdeti nekünk, hogy életünk legnehezebb élethelyzeteiben sem vagyunk egyedül, mert Jézus személyében velünk van az Isten.

Mi keresztények leggyakrabban Krisztusról vagy a múltban fogalmazunk: Krisztus, aki eljött, vagy jövőben: Krisztus, aki eljövendő. Milyen ritkán gondolunk rá jelen időben: velünk VAN az Isten. Az Istentől karácsonykor kapott nagy-nagy ajándék nem egy erkölcsi törvényködex volt, vagy egy új filozófia, hanem Ő maga! A kereszténység jóval több, mint egy sor parancs. Mindenekelőtt jelenlét: Emmanuel - velünk az Isten!

Velünk az Isten!"

...mert fölvállalta esendő emberségünket
...mert Belőle táplálkozhatunk mindennap
...mert hűséges, és önmagát nem tagadhatja meg
...mert szívünkben lakik Szentlelke
...sötétségünkben, vigasztalanságunk mélyén is
...még akkor is, ha nem érezzük
...így nem vagyunk magányosak földi életünkben
...így nem kell félnünk semmi bajtól
...így nem járjuk egyedül életünk útját
...így bizalmunkat Belé vethetjük
...akkor ki lehet ellenünk?

Két szép kép az elmúlt időszak eseményeiből

Bérmálkozás 2024.11.17. vasárnap a 11 órás misében, 31 bérmálkozó.

A bérmálás szentségét kiszolgáltató püspök:
Mohos Gábor, a Szent István Bazilika plébánosa.

Keresztelés és elsőáldozás: felnőttek és fiatalok november 10-én, a 9 órás gitáros szentmise keretében járultak a beavató szentségekhez.

Néhány szép hálaadó gondolat az év végére

“Miközben mosogatsz, imádkozz! Adj hálát a mosogatni való tárgyért, hiszen ez azt jelenti, hogy volt bennük étel, hogy tápláltál valakit, hogy szeretettel gondoskodtál valakiről: főztél, és asztalt terítettél. Képzeld el, hány ember van a földön, akinek nincs mit elmosnia, vagy nincs kinek megterítenie...”

(Paulo Coelho: **A portobellói boszorkány**)

“Az Isten iránti szeretet akkor tiszta, ha az öröm és a szenvedés egyenlő hálaára indít.” (Simone Weil)

“Mindenki lehet nagy ember... mert bárki képes másokat szolgálni. A szolgálathoz nem kell egyetemi végzettség. Nem kell hozzá egyeztetni az alanyt az állítmánnyal. Csak hálatelt szív kell hozzá, szeretettől áthatott lélek.”

(Martin Luther King)

Ha az egyedüli ima, amit elmondasz egész életedben, így hangzana: “Köszönöm”, az is elegendő lenne.”

(Eckhart Mester)

Téged Isten dicsérlek és hálát adok mindenért.

Hogy megvolt mindig a mindennapim

és nem gyűjtöttem másnapra valót, **hála legyen.**

Hogy mindig jutott két garasom adni,

és magamnak nem kellett kéregetnem, **hála legyen.**

Hogy értenem adatott másokat,

és nem kellett sírnom, hogy megértsenek, **hála legyen.**

Hogy a sírókkal sírni jól esett,

és nem nevettem minden nevetővel, **hála legyen.**

Hogy megmutattál mindent, ami szép,

és megmutattál mindent, ami rút, **hála legyen.**

Hogy boldoggá tett minden, ami szép,

és ami rút, nem tett boldogtalanná, **hála legyen.**

Hogy sohasem féltém a szeretettől

és szerethettem, akik nem szerettek, **hála legyen.**

Szent II. János Pál: Újévi imádság

Egyetlen Isten! Atya, Fiú és Szentlélek!

Neked ajánljuk ma az emberi idő új kezdetét, az évet, amely most kezdődik. Neked ajánljuk, aki kezdet nélküli Kezdet vagy, aki igazság és Szeretet vagy, aki Mindenhatóság és irgalmasság vagy, te légy jelen benne, és cselekedjél benne! Mert Általad élünk, mozgunk és vagyunk.

Az új évnek ezt az első napját az Ige földi születése titkával egyesítjük. Ő a Fiú, akit Te, Atya, az emberiségnek ajándékoztál, hogy egy legyen velünk. Ma különös szeretettel és gyöngédséggel vesszük körül a názáreti Szűz anyaságát, akit Te, örök Atya, kiválasztottál, hogy a Te Fiad édesanyja legyen a Szentlélek műve által, aki a mi Szeretetünk a kimondhatatlan Háromság titkában. Üdvözlünk, új év, a liturgia mai szövegével: „Áldjon meg Téged az Úr és oltalmazzon! Fordítsa feléd orcáját, és legyen hozzád kegyes! Tekintsen rád az Úr, és adjon békességet!”

Újév alkalmával ezeket a kívánságokat fejezzük ki kölcsönösen egymásnak: Jézus Krisztus nevében kezdjük újra! Az Ő neve azt jelenti: Isten üdvözít!

Kis vidámság

Éljen a magyar nyelv!

A leghosszabb magyar mondat, ami visszafelé olvasva is ugyanaz...

„Kis erek mentén, lép sík ölé, oda van a bányá rabja, jaj Baranyában a vadon élő Kis Pálnét nem keresik.”

Jósnő az ügyfélnek:

– A tenyeréből az látszik, hogy Önt 3 hét múlva virágokkal és dicsérő szavakkal árasztják el...

– Ez remek! Micsoda megtiszteltetés!

– Á, ez csak természetes egy temetésén...

Kérdés:

– Igaz-e, hogy Magyarország népe klasszikus társadalomban él?

A riportalany válasza:

– A legteljesebb mértékben! A politikusoknak klassz, a népnek kuss!

Az öregnek mindig jó volt a humora

- Nagypapa! Azt szeretném kérdezni, hogy ha majd eljön az ideje, akkor koporsós temetést szeretnél, vagy inkább hamvasszunk?

- Tudod mit? Lepjete meg!

Egy százaskálán

Az Ember nem volt sem fiatal, sem öreg, inkább középkorúnak mondanám. Éppen kilépett a piac épületéből, kicsit bizonytalanabban, aminek talán a forralt bor volt az oka; egy vászontáskában a holmi, felvágott, sajt, zsemle, kalács, és ki tudja, még mi az alján. Nem sietett, de nem is nézelődött nagyon, miközben átvágott az új parkon a templom irányába. Kissé meghajolva járt, az utóbbi időkben többször fájt a háta a nap végén.

A Fiatalasszonyt sem vette észre, amint viseltes, ódivatú gönceiben állt az egyik padnál, valami kék kendőt vagy talán a kapucniját csuklya-szerűen a fejére borítva. Csak akkor figyelt fel rá, amikor a hidegtől merev kezeiből egy félig megrágott zsemlet ejtett el, pont a lába elé a sárba. „Ez egy vesztes” – gondolta magában az Ember – „egy százaskálán legfeljebb húszast adnék ennek a lúzernak életképességéből.” Míg ezen gondolkodott, megérkezett a városháza előtt felállított betlehemes bódé elé. Karácsony és Szilveszter között minden szereplőnek a mozdulatlan szobra szigorú fegyelemmel álldogált éjjel-nappal a karcos, agyonlehelte plexilap mögött, amint azt az Ember is az előző napokon konstataulta, amúgy nem sok figyelmet szentelve a kompozíciónak. Most azonban hirtelen megállt, és visszament, homlokát értetlenül nyomva a sokat látott plexilapnak. A Kisdéd ott feküdt a jászolban, József, az apja mellette térdepelt, de az anya, az a Mária, hát az nem volt sehol.

„Hát lúzerekből te sem kapsz egy tízesnél többet, te gyerek, bár az otthonszülés kezd népszerű lenni” – röhögött magában. – „Állítólag mindenható. Ezt a helyedben nem reklámoznam ezzel a hóbelevanccal.”

– Miért, mit kellene tennem? – a gyerekhang olyan váratlanul érte az Embert, hogy a szamar szobrának bambára faragott arcánál is értetlenebbnek tűnt.

– Hát te beszélni is tudsz, fura szobor! Vagy csak a forralt bor volt tényleg eggyel több, mint kellett volna? De mindegy is, hát ha mindenható vagy, akkor tudod, csinálhatnál belőlem szuperembert. Miért úgy teremtettél, hogy öregedjünk? Fájt a hátam, mert gyengül. Nem tudok olvasni szemüveg nélkül. Ha tökéletes lennék, ez nem így lenne.

– Igen, lehetnél tökéletes ezen a téren – a gyermeki hang egyetértően válaszolt.

– Nem ezen a téren, mindenben! – kezdett az Ember belelendülni. – Olyan egészséges lennék, és fitt, mint egy olimpikon. És okos is! Okosabb, mint a főnök! Hát én lennék akkor a főnök. Mindent pontosan átlátnék, előre tudnám, mikor mit mondjak. Ez nagy hatalom is lenne! Igen, igen, ha már nem teremtettél tökéletesnek, most azzá tehetnél. Csupa jó döntést hoznék, biztos sok pénzem is lenne. És olyan kigyúrt lennék, az

összes haver csak bámulná a borozóban! A tökéletes: 100 a százaskálán! – szinte szónokolt a plexilap előtt, a maga tükörképe helyett is már egy hőst látott gesztikulálni, elegáns zakóban, mögötte a hódolók elismerő morajlása...

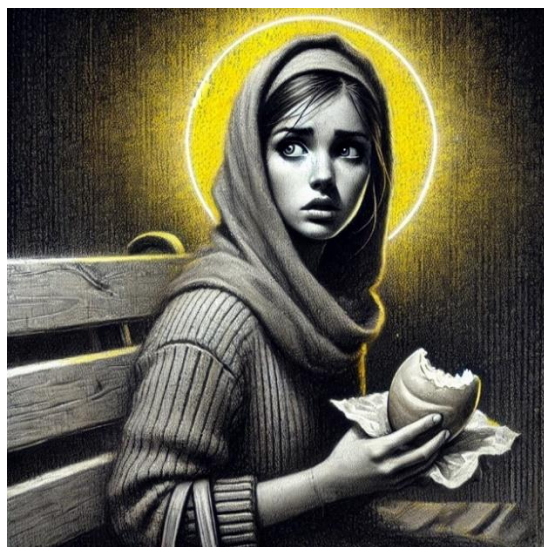
– Ha tökéletessé tenném a gondolkodásodat, többé nem a borozóban bújnál el a családod elől. Lemondanál az ivócimborákról? Ha átlátnád jobban a dolgokat, nem hatalomra akarnál törni a munkahelyeden, hanem szolgálni. Biztosan ezt szeretnéd? Ha megértenéd a dolgokat, és felnyílna a szemed, hát nem a pénz gyűjtögetésén ötletelnél, hanem szétosztanád azt is, amid most van. Milyen érzés lenne a nehéz időkre gyűjtögetett vagyonról lemondani, mert azt látod helyesnek? – A kérdések további kérdéseket és képeket szültek a beállt csendben.

Sokkal halkabban válaszolt az Ember.

– Hát az milyen lenne. Tökéletes, de lúzer? Mert ezt így én annak látom – gondolkodott tovább. – Nem, ezt így biztosan nem akarom. Nem mondom le ezekről, még ha el is ítélsz miattuk. Hát így ki akarná, hogy tökéletessé tedd?

– Látod, senkit nem fogok kicserélni az akarata ellenére. Senkit nem ugrasztok a skáládon százra. De aki imádkozik, azt meghallgatom, és mindig kicsit hozzáteszek, hogy növekedjen. Ha csak pár ezredet visel el, akkor annyit.

– Én azt sem tudom, mit jelent imádkozni – sóhajtott lemondóan az Ember. – Soha nem is tudtam ezeket a szövegeket, amiket ott benn a templomban mormognak.

– Imádkozni annyi, mint beszélgetni velem. Mint ahogy most is teszed. Elmondod, mi van benned, én pedig meghallgatlak, és körbeveszlek a szeretetemmel... – A pásztorok mintha közelebb húzódtak volna a jászolhoz, ahol minden újra csendes volt. Egy párafolt nőtt meg, majd tűnt el lassan a plexifalról, ahogy az ember sóhajtott még egy utolsót, mielőtt megfordult, és a városháza felé

lépdelt tovább. A téren újból utolérte, majd megelőzte a Fialalasszonyt, aki, úgy tűnik, legalább annyira a gondolataiba mélyedt, mint ő. Az Ember pár lépéssel előtte is járt már, amikor egy ötlettől vezérelve megfordult, kivette a kalácsot a szatyrából és felé nyújtotta.

Vadludak (karácsonyi mese)

Volt egyszer egy férfi, aki nem hitt Istenben és soha nem habozott, hogy mások tudtára adja, mit gondol a vallásról, a vallási ünnepekről, köztük természetesen a Karácsonyról. Felesége viszont hívó volt, és gyerekeit is Istenbe vetett hite szerint nevelte, férje rendszeres bántó megjegyzései ellenére.

Egy havas Karácsony estén a feleség és a gyerekek a falusi templom karácsonyi miséjére készülődtek. Hívták az apát, de ő persze hallani sem akart arról, hogy velük menjen.

– Ez az egész történet nonszensz – mondta. – Ha Isten létezne, miért alacsonyítaná le magát, hogy emberként jöjjön a földre? Teljesen nevetséges! A feleség és a gyerekek így ismét nélküle indultak útnak.

Kicsit később felerősödött a szél, a hóesésből pedig hóvihar lett. Az ablakon kinézve mindent vakító fehérség borított. A férfi a kandalló előtt ülve elégedetten nézte a csendesen lobogó tüzet.

Egyszer csak egy tompa puffanást hallott odakintről. Valami nekimehetett az ablaknak. Kisvártatva a hang megisméltődött. Kinézett, de egy méterre is alig lehetett látni.

Mikor a vihar kicsit alábbhagyott, kimerészkedett, hogy kiderítse, mi adhatta a furcsa hangot az ablaknál. A ház melletti mezőn egy csapat vadludat vett észre. A jelek szerint a ludak délre igyekeztek a téli hideg elől, de a hóvihar miatt nem tudták folytatni útjukat. Eltévedtek, és a farmon kötöttek ki étel és menedék nélkül. Ljedten csapkodtak szárnyaikkal, körbe-körbe repkedve a mező felett, vakon és céltalanul. Bizonyára némelyik madár nekirepült az ablaknak. Ezt hallhatta korábban.

A férfi megsajnálta az állatokat és segíteni akart rajtuk.

– Az istálló tökéletes hely lenne nekik – gondolta. Ott melegben tölthetnék az éjszakát és biztonságban megvárhatnák a vihar végét. Tágra nyitotta az istálló ajtaját és figyelt, azt remélve, hogy a madarak észreveszik és bemennek. A ludak azonban csak ide-oda repkedtek céltalanul és úgy tűnt, egyáltalán nem vették észre, hogy az épület mit jelenthet számukra.

A férfi bement a házba egy kis kenyérért. Morzsává szaggatta és egy csíkban elszórta a bejáratig. A madarak még mindig nem értették, mit akar.

Fogyni kezdett a türelme. A madarak mögé lopódzott, és megpróbálta az istálló felé terelni

– Tessék. Edd meg. Vagy dobd le. Vagy mit bánom én – zavartan újra előre fordult, és sietősen ment tovább. Nem látta, ahogy a Fialalasszony egy mosollyal kísérvé bólintott, és visszaindult a betlehem felé. Egy százas skálán a mutató egy kicsit feljebb kúszott. Forstner Bertalan

őket, de azok csak még jobban megijedtek és a szélrózsa minden irányába repültek, csak éppen az istálló felé nem. Akármit tett, egyszerűen nem tudta elérni, hogy az istállóba terelje őket, ahol melegben és biztonságban lehetnek volna.

– Miért nem követnek engem? – morfondírozott magában türelmetlenül. – Nem látják, hogy ez az egyetlen hely, ahol átvészélhetik a vihart?

Aztán hirtelen rájött, hogy a madarak soha nem követnének egy embert.

– Ha én is lúd lennék, meg tudnám menteni az életüket. – mondta ki hangosan.

Ekkor eszébe jutott valami. Bement az istállóba, kihozta egyik saját libáját, és óvatosan a vadludcsapat mögé került vele. Mikor elengedte, a saját libája átrepült a madárcsapaton, egyenesen be a meleg épületbe. A vadludak követték.

A férfi megállt és hirtelen eszébe jutottak néhány perccel korábban mondott saját szavai: „Ha én is lúd lennék, meg tudnám menteni az életüket!”

Azután a feleségére és a köztük korábban lezajlott párbeszédre gondolt. „Miért akarna Isten olyanná válni, mint mi? Ez nevetséges!”

Hirtelen minden világos lett. Pontosan ezt tette Isten. Mi emberek vagyunk a vadlibák. Vakon bolyongva, elveszetten bukdácsolunk a halál felé. Isten olyanná tette a Fiát, mint mi, hogy megmutassa az utat és megmentsen minket. Rájött, hogy ez a Karácsony értelme.

Ahogy a szél és a hóvihar csendesedni kezdett, úgy csendesedett és nyugodott meg lelke is, miközben ezeket a gondolatokat forgatta fejében. Végre rájött, hogy miről szól a Karácsony, és miért jött el Krisztus. Hosszú évek kételyei és hitetlensége, mint a múltó vihar, szertefoszlottak egy pillanat alatt. A friss hóban térdepelve elmondta élete első imáját:

– Köszönöm Istenem, hogy emberként közénk jöttél, hogy kivezess a viharból!

A Házás Hétvége közösségének élete a plébánián

Idén volt 10 éve, hogy bekapcsolódtunk a Házás Hétvége közösségébe, ahol azóta is lelkes tagok vagyunk. Ebben az évben is több Házás Hétvégés programunk kötődött plébániánkhoz. Év elején szerveztünk egy olyan 4 estés programsorozatot, ahol a házaspáron belüli kommunikáció volt a középpontban. A közösség egyik alapító házaspár-tagja adta át tapasztalatait, ami nagyban segített minden résztvevőt a házastársával való kapcsolata erősítésében. Jó példákat kaptunk arra, hogyan tudunk egymással úgy kommunikálni, hogy meg is értsük a másikat. Az alsó nagyterem minden alkalommal megtelt, köztük több újpesti párral. Hálásak vagyunk Zoli atyának a köszöntésért és befogadásért.

Idén első alkalommal a Házás Hétvége közössége vállalta az egyik nagybőjti keresztutat. Felemelő volt olvasni és hallgatni a házaspároknak szóló elmélkedéseket. Többeket mélyen megérintettek a gondolatok. Májusban ünnepelte az Észak-Pesti régió fennállásának 30 éves évfordulóját. Régiós feladatainkban Zoli atya van segítségünkre, az ünnep témáját is tőle kaptuk. Párhuzamot vont Jézus 30 éves korában kezdett működése és közösségünk 30 éve között. Hálásak vagyunk, hogy hármásban is beszélhettünk megélt

tapasztalatainkról, örömeinkről és nehézségeinkről. Elmondtuk, hogyan tudunk kilépni a megszokott hétköznapiakból és újra felfedezni egymást; az életünk, házasságuk során a váratlan helyzetek, megoldandó problémák hogyan visznek bennünket egymáshoz közelebb; hogyan segíthet a közösség abban, hogy társunk felfedezése után megtanuljuk értékelni egymás olyan tulajdonságait, amiben különbözünk; hogyan kezeljük a konfliktusainkat.

Örülünk, hogy plébániánkról is egyre többen kapcsolódnak be ebbe a közösségbe, idén is voltak új résztvevők. Bízunk benne, hogy hasonló élményeket éltek át, mint mi annak idején. A Házás Hétvége közössége jó lehetőséget biztosít házasságunk ápolására hosszú távon akár kevésbé, akár mélyebben kapcsolódnak be a programokba. Köszönjük Zoli atyának, hogy ötleteivel, értékes gondolataival és befogadásával segíti közösségünk működését.

Jövőre február 7-9. között újra lesz egy hétvége, ahová szeretettel várjuk plébániánk házaspárjait, akik szívesen tesznek kapcsolatukért. Mi ajándéknak éljük meg, hogy lehetőségünk nyílik házasságunk felfrissítésére, ezért mindenkinek jó szívvel ajánljuk a részvételt. Ha bármi kérdésetek lenne a Házás Hétvégével kapcsolatban, nyugodtan keressetek bennünket.

Henter Ági és Zsolt

Nyugdíjas klub:

12 óra, harangoztak, és mi keresztet vetettünk!

Találkozás az újpesti Kakukk vendéglőben. Apropója, az év végi utolsó összejövételünk megtartása, kicsit kimozdulva, más körülmények közé. Már az úton a buszmegállóhoz közeledve, találkoztunk néhányan és mosolyogva üdvözlöttük egymást. A vendéglő előtt néhány percet még vártunk a többiekre, hogy ők is megérkezzenek. Szerencsére a borús idő hangulatunkat nem befolyásolta. Széles mosollyal és csevegéssel vonultunk be a vendéglőbe, ahol kedvesen, jókedvűen, fogadtak és invitáltak minket a külön

terembe. Jó érzés volt, hogy megterítve vártak bennünket. Helyfoglalás után Klári egy kis kedves ajándékkal lepelt meg mindnyájunkat. Egy kis csend után a rácsodálkozás hangja – „Oh, de szép, Köszönöm szépen.” – mindenkiből a szeretet érzését váltotta ki és könnycseppeket csalt a mosolygós szemekbe. Majd poharat emelve koccintottunk mindenki egészségére, hogy együtt vagyunk és a Közelgő Karácsonyra, hogy a világon is mindenhol békében, megértésben, szeretetben töltsék és tölthessék el ezt a

magasztos ünnepet! Étkezés előtt, imára kulcsolt kézzel elmondtunk egy asztali áldást. Mindannyiunk véleménye szerint, a kiszolgálásról és a különböző kérések teljesítéséről, csak a legmagasabb színvonalon tudunk beszélni. Az ételek ízletesek, bőségesek voltak és Ízlésesen elkészítve, tálalták. Mindenki örömmel és jó étvágygal ette meg, amit rendelt. Majd jó lakottan elkezdődtek elmondani élményeinket egymásnak. Szóba kerültek az 56-os események, mindenkinek volt valamilyen emléke, kinek szomorúbb, kinek kevésbé. Imát mondtunk magunkban a békéért. A

sokféle élmény közül kiemelkedtek a gimnáziumi történetek. Jóízűen neveltünk elmúlt ifjúságunk eseményein, jó volt kicsit újra átélni fiatalságunkat! Természetesen nem maradhatott el a karácsonyi menük megbeszélése sem: ki mit főz? mit süt? Konklúzió: nagyon jó, örömteli és szép nap volt. Sok történetet hallhattunk egymástól és mindannyian elvihettünk lelkünkben egy-egy új szeretet-élményt. Végül megjegyzem, hogy Zoltán atyát is hívtuk, de sajnos nem ért rá, bokros teendői várták! Reméljük, legközelebb el tud majd jönni közénk, „ötyékhez.” – Naszvagy Zsuzsa

Cara mihi sedes (Kedves nekem e hely) - Bodajk

Édesanyám tizenkét évvel ezelőtt távozott közülünk, még földi zarándokutunkat járók közül. Temetése után néhány hónappal találtam rá hagyatékában a naplójára. Egy lakattal őrzött szürke kis füzetre. Soha nem beszélt róla, hogy valaha is írt volna naplót. 1947 tavasza és 1949 nyara közötti időszak, bő két év lenyomata egy 16-18 év közötti székesfehérvári diáklány szemszögéből. Számomra döbbenetes tanulságokkal. Élete végéig hívő lélek maradt, de soha nem tudtam volna meg, ha nincs ez a napló, hogy gyermekként, ifjúként micsoda mély, önmagát teljes szívvel odaadó, őszinte, rajongó hit aranyozta be akkori életét. Nem érthető ez meg anélkül, hogy ne idéznék e szürke kis füzetből, Töreky Judit naplójából.

„1947. október 13.

Édes kis naplóm! Tegnap zarándokúton voltunk Bodajkon, a ciszterek kivételével az összes középiskola. Nagyon felemelő és csodaszép nap volt. A nap legnagyobb részét Jézuskának szentelni! Olyan boldog érzés töltött el attól, amit a templomban hallottam, ifjú lelkek szívből jövő énekét. Nem hiszem, hogy kéréseink meghallgatatlanul maradnak. Én éreztem a Szűzanya szemét rajtunk, hiszem, hogy közbenjár értünk, s anyai szeretetét kiterjeszti erre a kis nyájra.”

Attól a pillanattól kezdve, hogy e fenti sorokat olvastam, mai kifejezéssel élve „bakancslistás” zarándokhely lett számomra Bodajk, a Mindenkor Segítő Szűz Mária kegyhelye. December 8-án születtem, a Szeplőtelen Fogantatás napján, így talán ebből adódóan (is) életem során keresek mindent, ami Máriával, az Istenszülővel kapcsolatos. Úgy is fogalmazhatnék, amolyan amatőr „mariológus” lettem. Éveken át terveztem tehát ezután, dédelgettem magamban a gondolatot, hogy elzarándokolok én ide. De valahogy csak nem akart megvalósulni. Csúszott az ideje évről esztendőre.

Éppen ezért valóságos kitörő örömmel fogadtam, amikor Zoltán atya ez év október 5-re zarándoklatot hirdetett közösségünk számára a bodajki kegyhely főbúcsújára. Soha jobb és

megszenteltebb alkalom! Azonban az élet már csak olyan, hogy az utolsó pillanatig kétséges volt, hogy szabaddá tudom-e tenni magamat erre a szombatra. Így persze a részvételi díjat sem tudtam/mertem időben befizetni.

Elérkezett október 5. Szabad vagyok!!! Már hajnalok hajnalán talpon voltam, útra készen álltam. Nem akarom a történetet túlságosan hosszúra nyújtani. A lényeg az, hogy vonattal utaztam az Egek Királynéja Főplébánia Zoltán atya vezette zarándokközössége után. Szívem-lelkem tele volt jóleső izgalommal. Már az előzetes Facebook-bejegyzések is szívet melengetőek voltak. A figyelmeztető atyai szavak, mondatok, hogy öltözzünk melegen, vigyünk esernyőt vagy esőkabátot, mert hűvös, esős idő várható a szabadtéri búcsúi misén. Szavakkal nehéz leírni, milyen öröm volt megtalálni a MI csoportunkat, meglátni az első újpesti ismerőst. Innentől valami különös létállapotban éltem meg az egész napot. A 2024-es esztendőnek biztos állíthatom, hogy számomra legáldottabb, legemlékezetesebb napja volt Október 5. (Így, nagybetűvel.) Részben, mert itt, Bodajkon egyszerre találkozhattam égi és földi édesanyámmal. Részben pedig azért, mert részese, teljes értékű tagja lehettem egy csodás egyházi közösségnek. (Igaz, ez utóbbit már korábban, Andocson is megtapasztalhattam.) Nem tisztem, nem feladatom a Kegyhely vagy az adott nap történetéről írni, ez nálam sokkal szakavatottabb emberek dolga. Nekem csak a

benyomások, a hangulatok, impressziók maradnak... Az áhitat, ahogy belépek a fénylő bazilika minorba, a híres kegykép, a lenyűgöző látogatóközpont végig járása, az egészen különleges hangulatú kálvária a közösen végzett stáció-imákkal, a fentről élvezhető lélegzetelállító kilátás magára a városra. A Bodajknak ajándékozott gyóntatószékeink, s a felismerés, hogy mi most mégis idehoztuk újra letenni a bűneinket. Az örök Betlehem, melynek fényképét a telefonomban most már az év bármely napján megnézhetem. Lélek- és testközben lenni Bőjte Csaba atyával, és néhány mondatot váltani Mórocz Tamás bodajki plébános úrral, akinek annyi mély gondolatú videóját láttam már a közösségi médiában. Meséltem neki Törek Judit naplójáról. És hát a fergeteges hangulatú közös pince-ebéd, ahol minduntalan felborultak a könnyű

műanyag poharak. A borozgatás, a jóízű beszélgetések régi és új ismerősökkel.

Úgy készültem, hogy hazafelé is vonattal megyek. Hiszen – ahogy említettem -, nem voltam rajta a hivatalos utaslistán. Zoltán atya azonban felinvitált az egyik buszra, mert időközben üresedés történt lemondások miatt.

Így aztán a messze földön híres cigány búcsúíró ismert mesebeli Csatka felé, a jellegzetes (vagy éppen hogy jellegtelen?) Kádár-kocka házak között kanyargó autóbuszunkban időm és lehetőségem volt azon merengeni, hogy vajon éreztem-e én is ugyanúgy, mint kis híján napra pontosan 77 évvel ezelőtt édesanyám?

Éreztem-e én is ugyanúgy „a Szűzanya szemét rajtunk, hiszen közbenjár érettünk s anyai szeretetét kiterjeszti erre a kis nyájjra...” ?

Azt hiszem, egyértelmű az IGEN. Hiszem!

Szabó Z. Tamás

Látni a szívünkkel - emléktábla

Az idei Újpesti Városnapok eseményeként avattuk fel egykori lakóháza falán a hányatott sorsú irodalmár, Karig Sára emléktábláját. Karig Sára nevét sokan ismerik a *Népek meséi* sorozatból, Bulgakov fordításaiból, de talán azt kevesebben tudják, hogy embermentőként megkapta a Világ Igaza (Yad Vasem) kitüntetését, s hogy évekig élt száműzöttként Szibériában. Sohasem volt férje, papíron mégis nyolcszor kötött házasságot, hogy hivatalos okiratokkal segítse a menekülőket.

Megtelt a kertvárosi utca érintett szakasza a rendezvényt biztosítókkal, a szervezőkkel, a megemlékezőkkel és a környező házak lakóival. Augusztus utolsó napja volt. Az idei nyár nem kímélt sem embert, sem más élőlényt, de nem kímélte a természetet sem. Még a szobrok is verejtékeztek. Egymást érték a hőségriasztások és a vöröskód-figyelmeztetések és egymást követő napokon hallhattuk, hogy a mai nap volt a nyár legforróbb napja. Sorra dőltek meg a hőmérsékleti rekordok. Tikkasztó, a szervezetünket nagyon megterhelő, gyakran könyörtelennek érzett kánikula telepedett ránk. Talán már csak a vízpartokon lehetett elviselni a forróságot, bár a Balaton vize is 30 fok körüli

értéket mutatott. A tavaink zsugorodtak, erdőtüzekről kellett tartanunk, s a növényeink a májusi harsány zöldre már csak emlékeztek – aszály kínozta és pusztította őket.

Az avató ünnepség a példamutató élethez illő volt: megemlékező, méltató beszédek mondtak és élőzene kíséretében koszorúzták meg az újpesti szervezetek képviselői hősnők arcképét ábrázoló emléktáblát. A főhajtásos tisztelet és az elismerés érzése vitt oda minket, de figyelmünket a percről percre emelkedő hőmérséklet (délelőtt történt) egyre erősödően apasztotta. Izzadtunk. Hiába kerestünk árnyéket, hiába húzódtunk lombos, hús árnyat ígérő öreg fák alá, mert a hús árnyat csak reméltük. A levelek összezsugorodva, párolgási felületüket csökkentve, rá sem hederítettek a reményeinkre: önvédelemre kényszerültek. Fönről erős sugárban tűzött a Nap, a hőmérő higanyszála meg csak elszántan tört magasabbra és egyre magasabbra. S ekkor, pár pillanattal a koszorúk és a virágok elhelyezése után egy mozdulat mindannyiunk tikkadtságát elűzte és elfeledtette. Egy mozdulat, amire felkaptuk a fejünket, amire valamiért odafigyeltünk, és ami az egész napunkat megváltoztatta: kinyílt Karig Sára volt lakóházának kapuja és a kapuban félszegen kukucskált ki egy aprócska leányka, majd szorosan követte őt az édesanyja ölében egy kisebb leánykával, mögöttük pedig az édesapa, karjában a nemrég született csecsemőjükkel. És ebben a pillanatban megállt az idő. A jelenlévő emlékezők arca, egyetlen mosollyá változott. Ilyen mosoly nincs is! Nem csak az arcunkat, a zsigereinket is beborította! Ettől a mosolytól még a kánikula is megennyhült, megadóan tette fel kezeit és mosolyogva hátrált ki az utcából! Amikor megláttam őket, én már a levegőt is a szívemmel vettem: a család a mi gyülekezetünk családjá!

Minden vasárnap láthatjuk őket sok-sok éve már, hisz a gyerekek születése előtt is a „mieink” voltak. Az anyuka egyik karján a leánykával, másik kezében egy kosárka, tele frissen sütött, különböző méretű pogácsákkal, szoknyájába kapaszkodva pedig a nagyobbik leánykával félénken közeledtek és kínáltak mindenkit. Talán soha nem felejttem el az anyuka tekintetét: szelíd, tele az önzetlen adni akarás vágyával, a bizonytalansággal, hogy ezt egy ilyen ünnepségen szabad-e, és a felfedezés csodájától, hogy ő idáig nem tudta, hogy a lakóházuknak ilyen múltja van! S végül csordultig hálával, minden kis sütemény elfogadásáért, miközben gyermekeit gesztusaival és tartásával biztosította a nem szűnő vigyázásáról és szeretetéről. A félénkség lassan

természetességgé szelídült: mint mikor a madarak nem cállal, hanem egyszerűen csak a repülés élvezetért repülnek, köröznek, mi meg minden csodálatunkkal hódolunk nekik. Mindenki megkóstolta a pogácsát, nem éreztük a szánc szárazságát, s ebben a hőségben még lúdbőröztünk is – a gyönyörűségtől. Az apuka pedig egész testével óvta a csecsemőt és ragyogó szemekkel mondogatta, hogy együtt sütötték a pogácsákat, a kislányok is cukrázkoztak. Igen. Minden és mindennek az ellenkezője is megtörténhet, csak ki kell nyitni a szemünket és látni a szívünkkel, mert az igazi drágakövek a lelkünkben lakoznak. Áldott Ünnepet kívánok mindenkinek, és fület, szemet, szívet a látásra.

Czibak Ilona

Cursillo Újpesten - 2024

A naptári évet magunk mögött hagyva meg kell állapítsuk: a világ nemigen változott előnyére, a kihívások sem csökkentek a hitüket gyakorló emberek számára. Ugyanakkor nagyon megerősítő, ha egy közösség, egy csoport tagja lehetünk, segítséget kaphatunk bajainkban és osztozhatunk örömeinkben. Ennek kiváló színtere a Cursillo Mozgalom, mely segíti az Isten felé úton levőket, a jobbra, többre törekvőket a Krisztustól kapott küldetésünk teljesítésében. Lelkiségi mozgalmunk segítséget ad ahhoz, hogy a világban eredményesen apostolkodhassunk az Isten ígéje által áradó Szeretet terjesztésében.

Plébániánkon működő csoportunk már régen törzsgárdának minősül, több évtizede él és dolgozik a helyi és országos katolikus keresztényi életben. Januárban szokásosan nagyobb létszámban vettünk részt Szt. Margit, a Magyar Cursillo Mozgalom védőszentjének tiszteletére bemutatott misén az ősi kolostor romjai között. Nagybőjti időszakban keresztutat jártunk hasonlóan a többi lelkiségi mozgalomhoz. Fialadunk is, mert minden évben csatlakoznak frissen végzett cursillisták a korábban megkezdett „negyedik örök napjukat” élő testvérekhez. Csoportunk tagjai nem csak a kerületünk határain belül lakók, hanem távolabbi helyeken, mint például a Budán, vagy Dunakeszin lakcímmel rendelkezők közül is járnak közénk számosan. Ebben nagy szerepe lehet annak, hogyan élünk kereszténységünkben, ki szól hozzánk baráti, hiteles módon. Jól ismert, hogy e mozgalomba való bekapcsolódás egy 3 napos – nevezzük lelki gyakorlatnak – cursillóval kezdődik, ahol megkapjuk azokat az ismereteket és induló „energia töltetet”, amivel visszaérkezve a hétköznapi életünkbe meg tudjuk változ(tat)ni saját és környezetünk szellemiségét, jobbá tenni azt. Nagy öröm, hogy idén először az újpesti régió történetében Ági, csoportunk egyik óriási energiával rendelkező lelkes tagja, mint rektor

vezette női cursillo zajlott le ősszel Tahiban: 23 leány és asszony ismerte meg közelebbről Krisztus szeretet-tanítását, gyakorlását a közösségi élet mindennapjaiban. Az örömet fokozza, hogy vele együtt két csoportbéli munkatárs is részt vett ebben a nemes feladatban. Az azóta visszaérkezett tanúságtételek szerint nagyon jól sikerült ez a három nap, mély élményekkel gazdagította a jelöltek lelki életét. Reméljük, hogy a résztvevőkben az ott ébredt lelki tűz nem alszik ki soha, újabb kis tüzeket éleszthetnek majd életük színterén további munkálkodásukkal.

A rendszeres első hétfős plébániai ultreyáink során sok érdekességgel ismerkedünk meg, melynek során minden alkalommal kiscsoportos beszélgetésekben mélyítjük el a témát, ahol mindenki „az adott téma szakértőjévé válik”.

Januárban beszámolót hallgathattunk az El Camino ill. fatimai zarándokút színes élményeiről Ágitól és Pétertől. Tavasszal felfrissítettük ismereteinket a tanulás-elmélyülésről és a világ felé nyitó kapcsolataink lehetőségeiről Zsolt és Elemér előadásában. Elemér beszélt arról is, hogyan válthatjuk a kereszténység elméletét gyakorlattá családunkban.

A húsvéti ünnep jelentőségét és örömét tárta fel nekünk Zoltán atya áprilisban sok szép gondolattal. Frissítő lelkigyakorlatokkal rendszeresen karban tartjuk mi is hitéletünket, ennek cursillós élményeit osztotta meg velünk János júniusban.

Júliusban beszélgettünk arról, hogyan egészíthetik ki civil hivatásunk gyakorlását a keresztény tanítások. Nyár közepén kicsit visszatekintettünk a Cursillo Mozgalom külföldi és hazai keletkezésére, annak történelmi gyökereit is megismerve. Szeptemberben meghallgattuk Sarolta testvérünk tanúságtételét Szűz Máriához fűződő kapcsolatáról, hogy hogyan éli meg a mindennapokban az ő szerető segítségnyújtását.

Októbereben rendezték meg Egerben a cursillo országos találkozóját. Közülünk is sokan részt vettünk rajta, élményeinket osztottuk meg az októberi találkozónkon. Nemcsak saját szervezésű programokat tartottunk nálunk, novemberben vendégül láttunk más régióból frissen végzett cursillósokat, meghallgattuk tanúságtételüket. A hangulatos szép, gitárral kísért énekes estét

agapéval zártuk. Decemberben pedig a fentebb említett 118. női cursillo rektorát, munkatársait és jelölt résztvevőit hallgattuk meg.

Mozgalmunkban meghonosított köszöntés: „DE COLORES!” jelentése színesen, pompásan. Ezt a kereszténységben megélt érzést kívánjuk a plébánia teljes közösségének az elkövetkező évben.
Kőrössy Gábor

Nálunk járt a hírhozó!

A történet valahogy úgy kezdődött évekkel ezelőtt, hogy küldé az Úr az Ó angyalát Betlehembe..., de az út rögös volt és a landolás nem sikerült. Szárnyaszegett, pontosabban nyílt törése lett a hírhozónak.

A történet így folytatódott az Úr 2021-ik évében. A Betlehem állítás után beszélgettünk Pozsy-val (Pozsgay György) és kiderült, hogy nehéz feleleveníteni egy év elteltével, hogy melyik építőelem hova való, ezzel lassítva, megnehezítve az építést. Felvettem, hogy ha kell lerajzolom és útmutatót készítek hozzá, ha már az építésben nem tudok segíteni. Következő évben elhívott Gyuri a Betlehem állításra. Nem szeretek lábatlankodni, de most úgy tűnt, hogy feladatom lesz. Lehet, hogy útmutatót készítek az építéshez. Nem így lett. Kitalálták, számozva lesznek az elemek ez egyszerűbb. Közben előkerült a Hírhozó, törött szárnyal. Most megértettem, hogy a jászolnál miért figyelni mindig az eseményeket kissé takarásból. Mondtam a Pozsynak, hogy ha elkerülne hozzám, orvosolni tudnám. Ebben maradtunk. - A malmok öröltek, az idő elrohant. Egyéb okok miatt nem sikerült beutalót kerítenünk az év folyamán, és újra itt volt a Betlehem-állítás.

Szerintem mindkettőnkben kínos hiányérzet volt. Újra takarásból figyelte a Hírmondó az eseményeket.

Az ünnep utáni bontásnál viszont a Gyuri elhozta a kórházba angyalunkat. Közel tíz hónapunk volt megműteni. Szerencsére a szárny letört darabja is megvolt, így egyszerűbbnek tűnt a kezelés. Igyekeztem közben beszerezni az információkat, hozzávalókat. Pozsy rögzítette a letört darabot és már csak az izmok felépítése tűnt megoldandó feladatnak. Az idő pedig megint rohant, újra novembert írtunk. Szerencsére egy közös programunk rövidebbre sikeredett, és e nap délutánját a rehabilitációval töltöttük. Az izmokat pótoltuk. Angyalunk szépen formálódott. Már csak a kozmetikába kellett beutalót találni. Pozsy mondta, hogy időt kér, ezért elhozza hozzánk, hogy a rehabilitáció teljes legyen. Ekkor 2024. december 4.-ét írtuk. Nálunk kapta meg a kezelés befejező részét Gábrriel a Hírhozó, hogy most már ne csak takarásban legyen.

U.i.: Szeretném külön megköszönni a segítséget Dr. Kurucz Józsefnek, Ruttynak és Hajdú Bélának, akik anyagokkal segítették a munkát.

Berkovics Imre

Lelki adoptálás - „hogyan életük legyen...” (Jn 10,10)

Tavaly, 2023. december 8-án, a Szeplőtelen fogantatás ünnepén a szentmise után többen ígéretet tettünk, elköteleződünk, hogy lélekben adoptálunk egy olyan kis magzatot, akit az abortusz veszélye fenyeget. Kilenc hónapon keresztül minden nap elimádkoztunk egy tized rózsafüzért azért, hogy a szüleinek adjon az Úr szeretetet és bátorságot, hogy meghagyják gyermekük életét.

Negyven hét hosszú idő, időnként erős akaratot igényelt a kitartás. De hiszem, hogy ha időnként lanyhán is imádkoztunk, a Jóisten mégiscsak hálás volt, hogy hűségesekek voltunk. Hiszem, hogy minden imánk meghallgatásra talált, és sok kisbaba kapott lehetőséget a halál helyett egy boldog életre.

Ami ebből számunkra is látható: azok a kisbabák, akik titokban születtek, de születésük után babamentő inkubátorban helyezték el őket. Ezeknek a babáknak hamar találnak gondoskodó új családot.

Ezalatt a 280 nap alatt 6 megmenekült újszülöttről adott hírt a média:

– a Téli Tamás nevet kapta az a kisfiú, akit a zalaegerszegi Szent Rafael Kórház rendelőintézetének babamentő inkubátorában találtak december 29-én;

– a szolnoki Hetényi Géza Kórház babamentő inkubátorában január 10-én, szerda este 9 órakor találtak meg egy kisfiút, aki a Szolnoki Dániel nevet kapta;

– két hónappal később, március 9-én ugyanitt ismét elhelyeztek egy kisbabát. A babát Máténak nevezték el az öt megtaláló dolgozók;

– február 9-én, péntek hajnalban találtak rá egy újszülöttre a Kiskunhalasi Semmelweis Kórház babamentő inkubátorában. Innen kapta a vezetéknevét, míg a keresztnévét a portás adta. A kislány így Péntek Zita lett;

– április 28-án, nem sokkal éjjél után jelzett a Hatvani Albert Schweitzer Kórház-Rendelőintézetben elhelyezett babamentő

inkubátor csengője, hogy újabb kisbabát helyeztek el benne. A picinek a kórház munkatársai a Szombati Zsombor nevet adták; – csütörtökön, május 23-án reggel 7 óra 40-kor egy újszülött érkezését jelezte a Komárom-Esztergom Vármegyei Szent Borbála Kórház babamentő inkubátora. A kicsi a városnév után a Bányai Olivér

nevet kapta. - Hála és dicsőség Istennek minden megmentett életért!

Idén december 9-én volt templomunkban közös elköteleződés lelki adoptálásra, de az imakezdeményezéshez bármikor lehet csatlakozni. Az imák szövegét és további információkat a <https://lelkiadoptalas.hu/> oldalon találtak. Mátyus Edina

A REMÉNY ZARÁNDOKAI SZENTÉV

2024. december 24. – 2026. január 6.

www.iubilaeum2025.va

► **A kereszt** a hit jelképe, amely a képen mozgásban van. Ahogy Isten felénk fordul és lehajol hozzánk, úgy itt a kereszt is az emberek felé hajlik. Az első emberalak ebbe kapaszkodik: Isten nem hagy el, hanem Jézusban reményt és biztonságot ad.

► **A horgony** a remény szimbóluma. Reményünk, hogy utunk végén Jézussal teljesen és örökre boldogok leszünk. Ez a remény életünk minden viharát kiállja, mert Ő megtart még a legnagyobb hullámokban is.

► **A négy emberalak** a világ minden tájáról (Észak, Dél, Kelet, Nyugat) érkező emberiségre utal. Egymásba kapaszkodnak, kifejezve összetartozásunkat: bárholn is jövünk, Isten gyermekeként mind egymás testvérei vagyunk. Nem magányosan, hanem mint közösség haladunk az úton Isten felé.

► **A háborgó tenger** az emberi élet nehézségeit jelképezi, amikor leginkább szükségünk van arra, ami biztos és maradandó. Csak a remény vihet minket tovább.

A Szentatya rendelkezésének megfelelően a szentévi teljes búcsú elnyerésének feltételei az alábbiak: Megfelelő ideig szentségimádás és elmélkedés, melyet Miatyánkkal és hitvallással fejeznek be, továbbá valamilyen imádság vagy fohász a Szűzanyához.

A búcsú elnyerésének helye a Római 7 nagy bazilika, továbbá minden székesegyház és társszékesegyház, vagyis egyházmegyénkben: az Esztergomi bazilika, Szent István-bazilika, a Máriaremetei kegytemplom, továbbá főpásztori kijelölés alapján a Mátyás-templom, a Pesti Ferences Templom, és a Pélföldszentkereszt Kegytemplom. A jubileumi szentév 2024. december 24-én kezdődik Rómában (ettől kezdve elnyerhető a búcsú), megnyitására főegyházmegyénkben 2024. december 29-én vasárnap a Budapesti Szent István bazilikában kerül sor a délelőtt 10 órai szentmise keretében. A szentév egyházmegyéinkben 2025. december 28-án zárul.

Szentévi központi programunk

„Egek napok” Plébánia össznépi Szentlélek várás, lelkigyakorlat és együttlét.

2025 Pünkösdjén: június 6, péntek estétől, június 8, pünkösdvasárnap délutánig.

Hol: Pélföldszentkereszt kegyhely, szalézi központ. A szentévi búcsúra kijelölt kegytemplom!

Kiknek? Minden korosztálynak!

Lesz gyerek felügyelet, lesz ifjúsági csoport, lesz felnőtt csoport (csoportok).

Kik vezetik: szalézi atyák a lelki programokat, plébániai csoportvezetők az egyéb programokat.

Mind a 3 házat lefoglaltuk. Kényelmes elhelyezkedés, teljes ellátás. - Szentmisék, imák, elmélkedések.

De lesz játék, vetélkedő, szabadtéri ima, de lehet úszás, kirándulás. Lesz lehetőség csendre, elvonulásra és lehetőség beszélgetésre. Minden követ megmozgatunk, hogy bárki el tudjon jönni, nagycsaládosok is, és kis jövedelműek is. Minden hívőt hívunk és várunk.

A Jubileumi szentév imája

Atyánk, aki a mennyekben vagy, a hit, amelyet fiadban, Jézus Krisztusban, a mi testvérünkben adtál nekünk, és a szeretet lángja, amely kiáradt szívünkbe a Szentlélek által, ébressze föl bennünk országod eljövételének áldott reményét! Kegyelmed alakítson át minket az evangélium magvainak tevékeny földműveseivé, hogy az emberiség és az egész világmindenség bizakodóan várja az új eget és az új földet, amikor a gonosz hatalmai már legyőzettek és örökre felragyog a Te dicsőséged! A jubileumi Szentév kegyelme élessze fel újra bennünk, a Reménység Zarándokaiban, a mennyei javak utáni vágyakozást, és áarassa el az egész világot Megváltónk örömeivel és békéjével! Örökké áldott Isten, tiéd legyen a dicsőség és a dicséret mindörökké! Ámen.

Hírek Hírek Hírek Hírek Hírek Hírek Hírek

Év végi – év eleji miserend

- December 25, szerda:

A szokásos ünnepi miserend: 9; 11 és este 6

- December 26, csütörtök

-Egy ünnepi szentmise lesz templomunkban: délelőtt 9 órakor

December 29, vasárnap Szent Család vasárnapja

9 órakor a családok miséje, majd 11 és este 6

- December 31, kedd, Szilveszter

18 óra év végi hálaadó mise a holnapi főünnepről

- Január 1, újév

Szűz Mária Istenanya ünnepe, a szokásos miserend: 9; 11 és este 6

- Január 5, karácsony 2. vasárnapja a szokásos miserenddel: szombat este és vasárnap 9, 11 és 18

-- Január 6, hétfő, Vízkereszt főünnep.

Vízkereszt szentmise vasárnap este 6 órakor, majd az ünnepen, hétfőn reggel 7.30, és este 18 órakor! Vízszenteléssel! Aki hoz kis üvegcsét, vihet haza a szenteltvízből!

Pénteki szentségimádások

December 27-én pénteken nem lesz szentségimádás. Január 3-án elsöpénteken folytatjuk, reggel 8-tól délután 17 óráig a fűtött sekrestyében!

Lakás és házszentelések

Vízkereszt ünnepéhez kötődik a lakás és házszentelés szokása. Aki szeretné, hogy megáldjuk otthonát január 3 és 18 között, egyeztessen időpontot a plébános atyával.

Lépj a vízre!

A Szent Márk imacsoport karizmatikus szentségimádása: január 8, szerda este 20.45-kor a plébánián! Majd a továbbiakban minden hónap első szerdáján este!

Ökumenikus imahét

2025-ben az ökumenikus imahét újpesti istentiszteletei január 20-24 között hétfőtől péntekig lesznek, később megjelölt helyszíneken, de esténként 18 órakor!

Farsangi vigasság

Gyerek és felnőtt farsangi összejövétel az idén február 1-én, szombaton lesz a plébánián! A részleteket majd január második hetében hirdetjük!

Rózsafüzér imák

Elsöpénteki rózsafüzér - január 3-án 17.30-kor a fűtött sekrestyében.

Fatimai rózsafüzér ima január 13-án hétfőn este 17.30-kor lesz.

A 2024-es év számokban a Főplébánián

Keresztelések száma:

82 volt, ebből 10 felnőtt. - Ez az utóbbi évek átlaga, ami azért jó szám, mert a születések száma Magyarországon soha nem látott mélységekben van, évenként 5 %-os a csökkenés, ez elmúlt 12 hónapban 81.000 gyerek született csak. Persze nem lehet összehasonlítani a rendszerváltás előtti időkkel, több gyerek született, és sokkal többet kereszteltek meg arányaiban is.

Temetések száma:

45 volt ebben az évben! Még 5 éve 73, 10 éve 99, 20 éve 171, 30 éve 220, 40 éve 311 és 50 éve 378 volt a katolikus egyházi temetések száma a Főplébánián! Drasztikus a csökkenés a temetések számában.

Elsőáldozások száma:

12 gyerek volt előáldozó, és emellett 14 felnőtt katekumen volt elsőáldozó!

Bérmálás:

46 bérmálkozó volt ebben az évben, a katekumenekkel együtt.

Házasságkötések száma:

Mindössze 16 esküvő volt. De a többi öt Újpesti plébánián ennél kevesebb, csak 14 esküvő volt összesen. Ma már nem divat a templomi esküvő. És sok templomba járó fiatal is együtt él, egyházi áldás nélkül.

Főplébánia Hírlevél, az Újpesti Egek Királynéja Főplébánia időszaki lapja. Megjelent 500 példányban
Nyelvi lektor: Mátyus Norbert. Szerkesztette: Horváth Zoltán s/s plébános. Kucsák Nyomda, Vác